

Пісня жінки під місяцем

Богдан Рубчак

Місяць кохати хоче,
він пісню кличе щоночі,
та заворожене ніччю
в камінь його обличчя.

Збуджений юнак снами,
в зlobі заляклій заплямив
постелю мого весілля
піною божевілля.

День мій тепер — незрячий,
мій син без матері плаче:
єдиний-бо світ — шалений
місяць, мій наречений.

П'є він в гульні щонічній
пісні мої люнатичні,
і в темну постелю кличе
камінь його обличчя.